

Պարույր Սևակ

Հուսահատության պահեր

Հուսահատության պահե՞ր:

Ինչպե՛ս չէ.

Լինում են, լինո՛ւմ,

Նույնիսկ ավելի՛, քան հարկավոր է:

Հուսահատվում են ինքըս ինձանից.

-Երբ շատ լավ գիտեն,

Որ պետք է ասել «այո»,

Մինչդեռ են «ոչ» են բղավում...

-Երբ են՝ խելահաս ու հասուն արդեն,

Երեխայի պես այն են դուրս տալիս,

Ինչ տան գաղտնիք է.

Փոքրը տան թե մեծ,-

Մի՞թե նույնը չէ...

-Երբ իմ սիրածից չհիասթափված,

Ավելին՝ նրան դարձյա՛լ սիրելով՝

Հափրշտակվում են նորահայտ մեկով...

-Երբ են հենց այսպե՛ս անկեղծանում են՝

Ի՛նքս էլ, ա՛խ, ի՛նքս էլ լավ հասկանալով,

Որ արդեն այսչափ անկեղծանալուց

Մինչև երջանիկ հիմարությունը

Կես քայլ է միայն...

-Հուսահատվում եմ նաև ա՛յն քանից,
Թե որքա՞ն պիտի դեռ հուսահատվեմ
Ինքրս ինձանից...

26.XII.1959թ.

Թիֆլիս